

den til, at jeg ikke iaar har kunnet deeltage i at indbringe det, men det Samme, som jeg har mod Lovforslaget, har jeg ogsaa imod den nu flere Gange omtalte fgl. Anordning. Jeg skal imidlertid tillade mig at stemme for, at dette Lovforslag gaaer til 2den Behandling, idet jeg til det Yderste vedbliver at haabe, at det under 2den Behandling ændres saaledes, at jeg kan give det min Stemme og derved slippe for det, der i den omhandlede Anordning er mig imod. Den ærede Kultusminister ønsker en aaben og reen Udtalelse, og jeg skal da udtale, at der i min Stemmegivning ikke ligger den ringeste Dabel over det Skridt, at han har foranlediget, at en saadan fgl. Anordning er udfærdiget. Siden den 26de Juli 1854 hader jeg ganske vist dette Navn, dette Begreb, men jeg kan ikke forlange, at Andre skulle have samme Følelse som jeg, og naar det har kunnet forenes med den konstitutionelle Ministers Opfattelse af hans Stilling som konstitutionel Minister at foranledige Udfærdigelsen af denne fgl. Anordning, saa seer jeg for mit Vedkommende ikke deri nogen Grund til at udtale nogenstomhelst enten aaben eller skjult Dabel.

J. M. Hansen: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har vel allerede to Gange havt Ordet, men da han er en af Forslagsstillerne, antager jeg ikke, at der kan være Noget til Hinder for, at han igjen erholder det.

J. M. Hansen: Jeg har jo ligefrem erklæret, at jeg ikke ønske nogen Dabel udtalt over den ærede Minister, og dertil maa jeg holde mig; jeg har kun sagt, at efter min Mening vilde Vedtagelsen her af denne Lov betyde, at Thinget antog, at denne Sag maatte ordnes ved Lov og ikke ved kongelig Anordning. — Jeg skal dog tilføie, at Anordningen har ordnet eet Punkt, nemlig Spørgsmaalet om Altergang, anderledes, end Thinget ved sin Afstemning i sidste Sessjon har anseet for rigtigt. Der er nemlig opstillet forskjellige Betingelser med Hensyn til Viskoppens Tilladelse til, at

den fremmede Præst maa administrere Naderen i Sognets Kirke, som ikke stemme med det tidligere Lovforslag, og som efter min Mening for en Deel borttage det Gode, som skulde opnaaes ved den givne Bestemmelse. Men skulde det blive noget gængse, at Administrationen i alle de Spørgsmaal, hvor den maatte ansee sig berettiget til at afgjøre Sagen, ordne et Forhold saaledes, som den anfaaer det for rigtigt, uden i saa Henseende at være i Overensstemmelse med Rigsdagen, saa vilde det være et nyt Synspunkt, som man ikke kunde tiltræde, at den administrative Afgjørelse skulde forhindre Regjeringens Tilslutning til en Lov, der ordne Forholdet; i Henhold dertil vilde Rigsdagen altsaa ikke kunne ordne et Forhold paa den Maade, som den anfaaer for ønskeligt, naar der forud var gaaet en administrativ Afgjørelse, som ordne det anderledes. Det er dette, jeg henstiller til Thingets Overveielse.

Spørg: Jeg vil blot med et Par Ord angive, hvorledes jeg er stillet til det foreliggende Lovforslag. Man vil erindre, at der oprindeligt for endeel Aar siden fra Regjeringens Side var givet et Løfte om at ordne denne Sag administrativt, men paa Grund af forskjellige Omstændigheder blev dette Løfte ikke holdt, og Medlemmer af Rigsdagen, som anfaaer dette Lovforslags Indhold for vigtigt, fremmede det derfor her i Thinget, hvilket foranledigede mig til med Beredvillighed at gaae ind derpaa. Jeg skal nu ikke nægte, at ogsaa jeg havde ønsket — jeg siger udtrykkelig „ønsket“, thi det er ikke min Hensigt at udtale nogenstomhelst Dabel — at denne Sag var bleven ordnet, siden den engang var kommen ind i dette Thing og havde fundet en saa stor Tilslutning, en Tilslutning, som man næsten maatte formode, at den ogsaa vilde have faaet i det andet Thing, men efterat Sagen nu er endelig ordnet, og i det Hele paa en Maade, der kommer de væsentligste af de fremsatte Ønsker imøde, seer jeg ikke nogen Grund til at stemme for Lovforslagets videre Fremme. Marsagen, hvorfor jeg ønsker, at den Slags Afgjørelser maa skee ved Lov og ikke ved kongelig Anordning, er den, at jeg er i Konsekvens med mig selv med Hen-